

Arrest

nr. 91 954 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16 januari 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 september 2011 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 november 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging in zijn land van herkomst maar legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren (betrokkene legt zijn verklaringen van 2002 bij de Nederlandse immigratiedienst voor maar toont daarmee evenwel niet aan daadwerkelijk gevaar te lopen en evenmin de eventuele dreiging nog actueel is). De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene toont niet aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst onmogelijk is. Betrokkene geeft ook niet aan waarom zijn verblijf in Europa ervoor zorgt dat hij zijn aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellings-bureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Eventuele elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...).”

1.3. Op 16 januari 2012 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Na het citeren van de eerste bestreden beslissing betoogt verzoeker als volgt:

"Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing meent dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Zij stelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond om zijn aanvraag in te dienen in België.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen
 - Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn
 - De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte
- In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Verzoeker heeft dan ook verschillende elementen aangehaald om aan te tonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit hebben of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar zijn land van herkomst nl door middel van de verklaringen en bewijsstukken van de asielprocedure in Nederland.

Indien dvz het dossier grondig onderzocht zou hebben, zouden zij vaststellen dat verzoeker niet uitwijsbaar was in het verleden. Na een langdurige asielprocedure van bijna 10 jaar werd hij opgepakt en hij werd opgesloten in een repatriëringcentrum.

Na een verblijf van 10 maanden werd hij uiteindelijk vrijgelaten. Hij bleek niet uitwijsbaar te zijn. De Nederlandse autoriteiten hebben vastgesteld dat een terugkeer niet mogelijk is. Hierdoor werd hij vrijgelaten.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet aantoont dat de onmogelijkheid actueel is. Een recenter bewijs dan de onmogelijkheid om gerepatriëerd te worden is quasi onmogelijk te leveren. Indien de officiële documenten van de Nederlandse autoriteiten niet voldoende zijn, waarmee wel degelijk wordt aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn, met wat anders zou hij dit moeten aantonen?

Immers het bewijs wel degelijk dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst!

Bovendien heeft hij werkelijk niets of niemand meer. Wat moet hij na een verblijf van meer dan 10 jaar in Europa doen indien hij terugkeert?

Dvz verwijst weliswaar naar de mogelijkheden die verzoeker heeft, onder meer de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), doch dit is niet realistisch.

Verzoeker zou moeten terugkeren naar een land waar hij niets of niemand meer heeft om aldaar een aanvraag in te dienen.

Bovendien is er in zijn land van herkomst geen diplomatieke of consulaire post om de aanvraag in te dienen. Om een aanvraag conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 in te dienen zou hij naar Ivoorkust moeten reizen, waar de Belgische ambassade gevestigd is nl:

Cocody Ambassades, Rue du bélier, RueA56 1800 Abidjan, Ivoorkust

Welk nut heeft zijn terugkeer indien hij toch naar een ander land dient te reizen om zijn aanvraag in te dienen?

Uit het voorgaande blijkt dat dvz het dossier van verzoeker niet onderzocht heeft! Zij is niet zorgvuldig geweest en heeft niet alle elementen in dit dossier onderzocht!

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Niets wijs erop dat DVZ alle elementen in dit dossier heeft onderzocht. De beslissing is enkel een bladvulling met een verwijzing van de activiteiten van IOM. Het is dan ook niet voldoende gemotiveerd!

De bestreden beslissing is dan ook een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijk van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat verzoeker toepassing vroeg in zijn nieuwe aanvraag van artikel negen bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf bevindt zich in het administratief dossier.

Onder het kopje *“Profiel verzoeker”* werd het volgende meegedeeld: *“Verzoeker verblijft reeds acht jaar in de Europese Unie. Hij vluchtte uit Liberia weg nadat hij daar problemen had gekend met andere stammen. Verzoeker woonde zeer lang in Nederland. Hij deed er een asielaanvraag, die na een heel lange procedure werd afgewezen. Hij werd gearresteerd en verbleef 10 maanden lang in een detentiecentrum voor vreemdelingen. Verzoeker bleek niet uitwijsbaar te zijn en werd na tien maanden vrijgelaten. Verzoeker kon niet terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij verliet Nederland omdat hij vrees opnieuw voor zeer lange tijd in een detentiecentrum geplaatst te worden. Verzoeker woont nu reeds twee jaar in België en verblijft hier graag. Hij doet zijn best om zich goed te integreren in de Belgische maatschappij”*.

Onder het kopje *“Ontvankelijkheid, II. WAT DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN BETREFT”*, werd het volgende meegedeeld:

“1. Integratie-lokale verankering

Verzoeker schreef zich in in het Huis van het Nederlands en is vastbesloten het Nederlands onder de knie te krijgen. (stuk 2)

Verzoeker heeft zeer veel vrienden in België. Hij verwijst naar de verklaringen van zijn vrienden en kennissen in bijlage. (stukken 3)

Verzoeker is goed geïntegreerd. Hij leerde in Nederland reeds de Nederlandse taal, maar wenst zijn kennis ervan nog te perfectionaliseren. Hij schreef zich dan ook in bij het Huis van het Nederlands.

Verzoeker doet er alles aan om zo goed mogelijk te integreren.

Het langdurig verblijf van verzoeker in Europa en zijn integratie en integratiebereidheid maken een bijzondere omstandigheid uit, waardoor hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst.”

Onder het kopje *“2. Prangende humanitaire situatie: vrees voor vervolging in land van herkomst”* doet verzoeker zijn asielrelaas uit de doeken en meldt hij dat hij in 2002 een asielaanvraag indiende in Nederland en dat deze werd afgewezen. Hij benadrukt dat hij alles verloren heeft in zijn land van herkomst, dat hij daar geen familie meer heeft en er onmogelijk een menswaardig leven kan leiden. Hij besluit dat de onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst en het feit dat hij daar geen familie meer heeft en zijn grond verloren heeft in de oorlog, een buitengewone omstandigheid uitmaken waardoor hij niet meer kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bij zijn aanvraag voegde verzoeker onder meer een *“Rapport eerste gehoor Immigratiedienst Nederland”*.

2.6. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij *“in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar zijn land van herkomst nl door middel van de verklaringen en bewijsstukken van de asielprocedure in Nederland”* maar dit betoog kan niet gevolgd worden. De Raad ziet niet in hoe verzoekers blote verklaringen, afgelegd over de asielprocedure in Nederland, en een *“Rapport eerste gehoor Immigratiedienst Nederland”* dat niet meer bevat dan verzoekers eerst afgelegde verklaringen in het kader van een ingediende asielaanvraag in Nederland die naderhand volgens verzoekers verklaringen werd afgewezen, aantonen dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om naar Liberia te gaan om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoeker poneert van alles over wat de Nederlandse autoriteiten zouden hebben vastgesteld aangaande zijn uitwijsbaarheid naar Liberia, maar toont daarvan niets aan. Kenmerkend is dat verzoeker aangaande zijn asielaanvraag die *“bijna tien jaar”* zou geduurd hebben, enkel een *“Rapport eerste gehoor Immigratiedienst Nederland”* bijbrengt doch niet de overige stukken waaronder de uiteindelijke beslissing over de asielaanvraag, voor zover al kan aangenomen worden dat die bestaat. Het komt niet aan de verwerende partij toe om in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend wordt in het kader van een artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het

dossier van verzoeker grondig te gaan onderzoeken als verzoeker zelf nalaat zijn dossier te stofferen. Verwerende partij moet niet de lacunes in het dossier van verzoeker gaan opvullen.

2.7. Verzoekers betoog dat *“De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet aantoont dat de onmogelijkheid actueel is. Een recenter bewijs dan de onmogelijkheid om gerepatrieerd te worden is quasi onmogelijk te leveren. Indien de officiële documenten van de Nederlandse autoriteiten niet voldoende zijn, waarmee wel degelijk wordt aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn, met wat anders zou hij dit moeten aantonen”* gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers kan in de bestreden beslissing gelezen worden *“Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging in zijn lang van herkomst maar legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren (betrokkene legt zijn verklaringen van 2002 bij de Nederlandse immigratiedienst voor maar toont daarmee evenwel niet aan daadwerkelijk gevaar te lopen en evenmin de eventuele dreiging nog actueel is).”* Verwerende partij verlangt dus niet een actueel bewijs van de onmogelijkheid om gerepatrieerd te worden doch verlangt een begin van bewijs van zijn vrees voor vervolging en dat de voor de Nederlandse autoriteiten in 2002 afgelegde asielverklaringen anno 2012 nog steeds actueel zijn. Verder uit verzoeker zowel in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging als in zijn verzoekschrift niet meer dan blote verklaringen inzake de afwezigheid van familieleden in zijn land van herkomst. Verzoeker herhaalt tevergeefs ook zijn argument dat hij reeds tien jaar in Europa verblijft. Verzoekers betoog doet niets af aan de pertinentie van volgende motivering in de bestreden beslissing: *“De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene toont niet aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst onmogelijk is. Betrokkene geeft ook niet aan waarom zijn verblijf in Europa ervoor zorgt dat hij zijn aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen.”*

2.8. Verder bestempelt verzoeker de verwijzing in de bestreden beslissing naar de mogelijkheid om een beroep te doen op de IOM als *“niet realistisch”* en *“bladvulling”* maar deze persoonlijke overtuiging toont niet aan dat desbetreffende motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn.

2.9. Waar verzoeker erop wijst dat er geen diplomatieke of consulaire post is in zijn land van herkomst en dat hij voor het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging naar Ivoorkust moet reizen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit argument niet heeft aangehaald in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met of nagelaten te hebben gemotiveerd aangaande een argument dat haar niet meegedeeld werd. De Raad kan als annulatierechter niet in de plaats van de verwerende partij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging gaan beoordelen aan de hand van een argument dat voor het eerst ontplooid wordt in het verzoekschrift.

2.10. Waar verzoeker van oordeel is dat *“in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van een instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd”* dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist, aangezien een verwijzing naar deze instructie niet kan gelezen worden in de bestreden beslissing.

2.11. Verzoeker toont met zijn betoog dat voornamelijk gekenmerkt wordt door een zekere verontwaardiging omtrent de genomen beslissing niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij in casu een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip volgens verzoeker dient te worden ingevuld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, leidt de Raad uit onderstaand betoog af dat verzoeker de schending opwerpt van de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het

daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden. Dat nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie. Dat de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken dan ook onterecht werd genomen. Dat Dienst Vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.13. Ook al werd de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing getroffen en betekend, ze heeft een zelfstandige juridische basis. Ze werd getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen. De motiveringsplicht vereist dat de tweede bestreden beslissing feitelijk motiveert waarom artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Dit kan gelezen worden in de tweede bestreden beslissing. Verzoeker betwist de juridische en feitelijke motivering van de tweede bestreden beslissing niet. De Raad ziet niet in waarom de tweede bestreden beslissing dient te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing. Dit klemmt des te meer aangezien de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing getroffen en betekend werd. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, quod non, houdt dit op zich geen wijziging in van verzoekers illegale verblijfssituatie.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA